

dunkler dem langt. Det Statsregnskab, som nu er aflagt, viser, at den nuværende Krigsminister har gjort sig skyldig i en Overskridelse paa 553,000 Kr., det vil med andre Ord sige, han har 235,000 Kr. mere i Overskridelse, end Gennemsnittet er i de 7 sidste Regnskabsaar. Det er det, vi have tilladt os at paatale, og her ser man, at det bekræfter sig, hvad jeg har sagt: Den ærede Krigsminister kan ikke taale at se Penge, uden at han vil have fat i dem; naar han skal overskride, skal det gøres grundigt, og saa tager han dybt i Statskassen. Han er altsaa langt værre, end nogen anden Minister har været i de 7 Aar, jeg har nævnt. Det er det, jeg har tilladt mig at paatale, og det synes jeg, er min Pligt at paatale. Jeg vilde finde det rigtigt, om Ministeren lagde sit Budget mere ædrueligt, saa det virkelig blev et Overslag over de Udgifter, som skulle afholdes i det kommende Finansaar, og ikke saaledes, at han, som nu, begaar saa store Overskridelser som dem, jeg har paavist. Det er en Opgave, som jeg vil haabe Finansudvalget vil beskæftige sig med, saaledes at dette Budget virkelig lægges paa en ædruelig Maade, og virkelig bliver en Oversigt over de Penge, der skulle bruges i det kommende Aar. Hvis man til Sammenligning vil se paa Marine-ministeriets Budget, vil man finde, at Forholdet der er ganske anderledes. Der er smaa Overskridelser, men der er ogsaa Aar, hvor man ikke har overskredet Bevillingerne, hvor man har sparet og ikke brugt saa meget, som man har forlangt. Det kan man kalde en ædruelig og fornuftig Maade at lægge sit Budget paa, men ikke den Maade, som Krigsministeren lægger sit Budget paa.

Saa kom den ærede Krigsminister i sit Foredrag eller vel rettere i sin Oplæsning til at læse op om sit Eventyr ved Valget ovre i Randers. Det stod saa gaadefuldt for ham, hvorledes han, en Mand, der selv har udnævnt sig til General, kunde vrages af den almindelige Valgret, og at jeg uværdige kunde blive valgt ude i min Valgkreds. Ja, jeg tror godt, at det er en Gaade for den ærede Minister, men alle vi andre forstaa ganske sikkert udmærket, hvorfor det gik saaledes. Det ser jo underligt nok ud: jeg holdt fem offentlige Møder i min Valgkreds, og der var ikke Opposition paa et eneste af disse Møder, hverken mod mig eller mod det Parti, jeg tilhørte, men der var enstemmig Tilslutning, og en Række Vælgere stod op og anbefalede min Kandidatur og vort

Partis Politik. Jeg havde ikke Finansudvalgets Formand til Stemmefanger og Indpisker; jeg havde ikke Kultusministeren som Barnepige til at hjælpe mig; jeg stod ganske alene, og jeg blev valgt uden Modkandidat og uden Modstand fra nogen Side. Derimod, den ærede Krigsminister drog til Randers med 1250 Vælgere, som havde forskrevet sig til ham. Her staar i „Vort Forsvar“ en Tale, han har holdt; jeg har set den igennem, den handler næsten udelukkende om hans Sabel — eller hans Brod, skal det vel nu hedde —, og jeg kan godt forstaa, naar man ikke har andet at tale til Folk om end denne Sabel, end denne Brod, at Vælgerne da ikke ville stemme paa en saadan Kandidat. Det er saa naturligt, og jeg tror, at hvis Ministeren vil ud paa Eventyr igen, skulde han ganske vist naturligvis have sine Indpiskere og sine Stemmefangere og have Folk til at forskrive sig til ham; men han skulde slet ikke selv møde paa Valgtribunen — for Fejlen sidste Gang var, at han viste sig selv —, saaledes er der adskillige Kandidater, der ere blevne valgte, og saa var det muligvis gaaet. Jeg tror, at netop det, at han kom op og viste sig for Vælgerne og ikke havde andet at tale om end først og sidst sin Militarisme, bevirkede, at selve de, der havde forskrevet sig til ham, faldt fra. Det var det, der gjorde, at Ministeren maatte finde sig i at faa det mindste Stemmeantal, som nogen Kandidat fik ovre i Randers.

Naar man saadan i Korthed, i store Træk ser paa Ministerens Virksomhed, vil man se, at det, som er hans Hovedmaal, er at skaffe sig Penge ad alle mulige Veje. Ad de utroligste Veje forstaaar han at skaffe sig Penge. Ganske vist have vi en Politik, som hedder status quo, og den skal opretholdes. Det er jo en slem Bremse for en Minister, at han ikke kan komme derover, men det viser sig, at han saa udmærket forstaaar at slippe udenom og forstaaar at skaffe sig Penge ad andre Veje.

I Fjor havde den højtærede Minister fundet paa noget, jeg vil kalde Anmærkningsmilitarismen, hvorved han gennem Anmærkninger paa Finansloven — ikke med Tal; der kom slet ingen Tal paa Finansloven — vilde skaffe sig Penge. Jeg har nævnt; at det var Klude, Jern og Ben. Nu siger Ministeren, at det ikke er Ben, dem vil han skænke mig. Jeg glæder mig over, at han vil skænke mig dem. Ikke fordi jeg tror, at der er noget paa de Ben, som den højtærede Minister har haft fat paa, men fordi det er første Gang, at jeg